

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА**

**Тези доповідей
державної науково-практичної конференції**

19 листопада 2015 року

Біла Церква
2015

Редакційна колегія:

Даниленко А.С., д-р екон. наук, академік НААН, ректор;

Сахнюк В.В., д-р вет. наук, проректор з наукової та інноваційної діяльності;

Борщовецька В.Д., канд. пед. наук, декан факультету права та лінгвістики;

Мельник О.Г., канд. юрид. наук;

Сокольська М.О., зав. редакційно-видавничого відділу, відповідальний секретар;

Царенко Т.М., канд. вет. наук, начальник відділу науково-дослідної та інноваційної діяльності.

Актуальні проблеми українського законодавства: тези доповідей державної науково-практичної конференції, 19 листопада 2015 р. – Біла Церква, 2015. – 24 с.

У збірнику тез представлені матеріали конференції «Актуальні проблеми українського законодавства», в яких висвітлені результати наукових досліджень з питань державного управління та державно-правового регулювання в сфері сільського господарства.

концептуальними побудовами. Проте завжди цікаве його бачення проблематики, те контекстуальне поле, в якому здійснюється мислення.

Філософія історії у Платона тісно пов'язана з його баченням історико-філософського процесу. Особливістю творів Платона є їх діалогічна форма, яка дозволяє автору внести динаміку в сталу форму книжного викладу ідей та концепцій. Історія філософії пронизує всі платонівські твори. Адже специфіка викладу з необхідністю включає ті погляди, від яких відштовхується Платон, з якими він дискутує, які на очах читача змінюються, розвиваються. Талановитий грек не лише переказує погляди інших відомих йому філософів. Він їх класифікує і створює з них «мозаїку», за допомогою якої, найкращим чином окреслює власні погляди. Сьогодні не має сенсу сперечатися, чи справді Протагор говорив так, як це показано у відповідному діалозі. Значно важливіше те, що для Платона погляди Протагора та його послідовників, якого він протиставляє Геракліту із його послідовниками, створюють контекстуальне поле для формулювання проблеми, яку він намагається розв'язати. Взагалі, особливістю Платона є те, що всі його діалоги – це не просто викладення якоїсь, навіть і наймудрішої, концепції, це в першу чергу – постановка проблеми із подальшим її розвитком в ході дослідження. Так історія філософії попередників та сучасників Платона слугує йому точкою опори для надання смислу власним розміркуванням. Він, як справжній деміург, використовує відомі йому погляди та ідеї, модернізує їх, спрямовує у потрібне йому русло. Спираючись на історико-філософський спадок Платон конструює власну онтологію. Ця онтологія, викладена, зокрема, у діалозі «Тімей», визначає особливості існування та розвитку суспільного життя.

Для Платона суспільство – це не просто замкнена система, яка досягає певного рівня організації і припиняє свій розвиток. У Платона немає «кінця історії» характерного, зокрема, для комуністичної концепції. «Ідеальна держава» Платона не є власне ідеальною, оскільки матеріальний світ не є точною копією світу ідей. Закони, які спрямовують суспільне життя, не можуть, на думку Платона, абсолютно адекватно відображувати потреби людей. Те, що писане і зафіксоване на папері, часто не встигає за реальним життям. Часто виникають ситуації, які не підлягають розв'язанню за допомогою існуючих законів. З іншого боку, закони мають цілком людське походження. Вони встановлюються правителями-філософами. Якщо б правителі були б ідеальними, то й писані закони були б не потрібні. Проте, вони не ідеальні. Тому, по-перше, закони потрібні (хоча й не є досконаліми), по-друге, суспільне життя не може бути стабільним. Платон у діалозі «Держава» змальовує нам такі переходи від однієї форми правління до іншої. Як зазначає О.Ф. Лосев, якщо аристократія забезпечувала панування кращих, то це краще дуже легко перетворюється просто на грошову перевагу, а згодом – на владу найбагатших – олігархію. Остання, в свою чергу, переходить у демократію, яка, з необхідністю, досягаючи своєї крайньої форми – переростає у тиранію. Людське суспільство, таким чином, на думку Платона, насправді не є «ідеальним», воно є динамічним утворенням, і в своєму розвитку залежить від діяльності людей, яка визначається їх «природою».

УДК 34.03

ТЕРЕЩУК М.М., ст. викладач

Білоцерківський національний аграрний університет

tereschuk2004@ukr.net

ПОЗИТИВНА ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В ПУБЛІЧНОМУ ПРАВІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ

Аналіз тверджень з приводу існування або відсутності позитивної (перспективної) юридичної відповідальності свідчить про те, що дана проблематика досить актуальний та дуалістичний характер, що зумовлює існування декількох векторів досліджень в її межах.

На нашу думку, не можна категорично заперечувати існування позитивної (перспективної) юридичної відповідальності, але в той же час не можна визначати її як таку, що існує в усіх галузях права.

Незважаючи на те, що до публічних галузей права юридична наука відносить конституційне, кримінальне, адміністративне тощо, відповідальність, що виникає в межах цих галузей права не завжди носить негативний характер, хоча дискусії з приводу існування позитивної відповідальності тривають й понині.

На захист такого твердження слід визначити поняття та сутність видів публічної відповідальності, звертаючись до провідних вчених-теоретиків публічних галузей права.

Провідною галузю публічного права, на нашу думку, слід вважати конституційне, оскільки регулює найважливіші правовідносини, що виникають у суспільному житті.

Роль конституційного права у системі публічного права зводиться до формування балансу інтересів держави та соціальних груп, при якому відносини між суб'єктами будуються на основі поділу влади та збалансованого правління.

З приводу юридичної відповідальності, що виникає в межах конституційного права, слід зазначити, що існує диференціація поглядів у її розумінні.

На наш погляд, слід погодитися з думкою, яка вказує на необхідність розмежування понять «конституційна відповідальність» та «конституційно-правова відповідальність», оскільки конституційна відповідальність є ширшою за змістом.

Конституційна відповідальність включає в себе усі види юридичної відповідальності, а конституційно-правова є самостійним видом юридичної відповідальності, що виникає внаслідок порушення норм Конституції та інших актів конституційного законодавства.

Таким чином, аналізуючи юридичну відповідальність в конституційному праві слід визначати її як конституційно-правову, а не конституційну.

УДК 342.42

МЕЛЬНИК О.Г., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

somaly7@yandex.ru

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ВЛАДИ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ПОДАЛЬШОГО ПОГЛИБЛЕННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Сьогодні в Україні склалася сприятлива ситуація для реалізації найзначнішого реформаторського проекту періоду новітньої незалежності України. Що викликано, з одного боку, об'єктивними внутрішніми та зовнішніми чинниками, які мають політично мотивувати центральну владу, з іншого – повним вичерпанням місцевим самоврядуванням своїх внутрішніх ресурсів.

Українська модель реформування системи органів місцевого самоврядування передбачає запозичення не окремих практик, які виправдали себе в інших країнах, а одночасні зміни за багатьма напрямками, до того ж їх мають запроваджувати в складний кризовий період.

Прагнення синтезувати до українських умов варіант європейського розуміння місцевого самоврядування, таким чином, викликає необхідність поєднати стандарти, вироблені Радою Європи, з принципами, закладеними в основу сучасного Європейського Союзу.

Побудова в Україні принципово нової децентралізованої системи урядування, заснованої на принципах народовладдя, субсидіарності та інших загальноновизнаних у Європі засадах організації місцевої публічної влади, потребує, передусім, вдосконалення її основи – адміністративно-територіального устрою.

Україна обрала курс на європейську інтеграцію, ключовою складовою якої є місцеве самоврядування, сформоване за європейськими принципами. Відтак дедалі актуальнішою

ЗМІСТ

Бровко Н.І. Реформування місцевого самоврядування в Україні як основне завдання процесу децентралізації	3
Єфремова І.І. Вплив європейського приватного права на розвиток національних систем цивільного права	4
Настіна О.І. Продаж земель сільськогосподарського призначення: шлях для інвестицій	5
Щериця С.І. Основи правового статусу засудженого	6
Ковальчук І.В. Правове регулювання міжбюджетних відносин в Україні	6
Мохонько О.О. Питання правового регулювання діяльності Національної поліції в Україні	7
Пахомова А.О. Новели законодавства про вищу освіту	8
Ломакіна І.Ю. Основні аспекти державного регулювання процесу планування та прогнозування сільськогосподарського виробництва в Україні	9
Харьковщенко Ю.Є. Ідеал християнської людини у філософській спадщині Г. Сковороди	10
Біляєв М.О. Формування громадсько-політичної думки засобами телебачення	11
Ярмола О.В. Філософія історії та історія філософії в творчості Платона	11
Терещук М.М. Позитивна юридична відповідальність в публічному праві: теоретико-правовий аналіз	12
Мельник О.Г. Децентралізація влади в Україні в умовах подальшого поглиблення євроінтеграційних процесів	13
Малишко І.В. Становлення та розвиток законодавства про соціальний захист безпритульних дітей	14
Кузьменко Я.П. Конституційне право на життя людини і громадянина	15
Росавицький О.О. Вплив магдебургського права на розвиток самоврядування в Україні	15
Кравцова К.М. Обіг пестицидів в Україні як об'єкт адміністративно-правового регулювання	16
Биковець О.І. Модельний статут товариства з обмеженою відповідальністю: особливості та сфера застосування	17
Бут І.О. Розгляд спорів третейським судом в аграрній сфері	18
Новак Я.В. Архітектурний напрямок в практиці попередження злочинності	19
Діденко А.О. Щодо реалізації Закону України «Про захист тварин від жорстокого поводження»	20
Шеховцов В.В. Актуальні проблеми фауністичного законодавства України	21
Павлова О.В. Щодо питання реалізації екологічної складової сталого розвитку в Україні	22
Мельник Л.М. Активність неорелігій в соціокультурному просторі пострадянських держав	22